

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053905726224/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

1200. De stakkels Københavnerne var saa trætte, at de kastede sig ned paa Jorden, men de har jo ogsaa været i Ilden, mine elskede Sjællændere! Mange hæver sig til Forsvar for Generalerne, og Redaktøren af et vist Blad bliver tiltalt haardt for hans fornærmelige Udtalelser; han vil nok forstaa at svare. Stemningen i Norge er rørende; Bidragene strømmer *en masse*, endog Daglejerne giver deres haardt fortjente Dagløn. Bladene mener, at Tyskerne har omgaaet vor Armé, som var bleven helt ødelagt, dersom den ikke var trukken tilbage. Maaske — noget uldart er der endnu, og ingen har skældt mere ud end jeg, Gud give, det var uden Grund; thi langt lettere er det at bære vor Stillings Opgivelse, om Nødvendigheden er Grunden, end om der klæber en Brøde derved.

I Eftermiddag har vi læst højt i «Tjenestepigen», en yndig Bog. Det er forunderligt, at naar noget ligger mig tungt paa Hjertet, kaster jeg mig altid med Lidenskab over Romaner, i de glade Dage derimod er jeg kold for dem, læser da kun nyttige Bøger og holder mest af Romanen i mit eget indre.

Den 16de.

I Dag er Stemningen lidt modfalden; i Aftes var vi bleven oplivede ved at læse Beretningerne om Affæren ved Flensborg, hvor man mener, Fjenden har mistet 2000 Mand. 3dje Dragonregiment er kommet her til Egnen; de ligger om F.; paa E. har de 70. Alle Broer er afhuggede her omkring, som forbinder os med Slesvig. Vi er afskaarne med al Forbindelse, ser hverken Breve eller Aviser. Vore kære véd ikke, hvad Vej de skal finde os; det er drøjt, næsten endnu tungere, end at

vi maa undvære vor dejlige Formiddagskaffe; det hyggelige Maaltid ligger som et Offer paa Fædrelandets Alter. Offeret ydes ikke paa nogen smuk Maade fra min Side, thi jeg føler langt mere Savnet end Glæden ved at bære det frem.

Ritmester M. og Løjtnant S. ligger paa E.; vi véd ikke, hvorfor de militære er her i Egnen, men vi er forknytte og venter daglig Fjenden fra Kolding. Da lille Hans hørte, at vore Soldater var i F., løb han fra Bordet for straks at gaa derned. Han trak en lille, fedtet Skindpung op af Lommen for øjeblikkelig at uddele 5 Encesteskillinger, som fandtes i den. Han brølede, da han ikke maatte, thi han vilde ned og lede efter sin Fætter, som ingen véd hvor er. «Tante» — Fru K.'s syge Søster — er ikke saa patriotisk; hun kom med en Bemærkning i Dag, saa Præsten maatte op at skande paa hende og bede hende forskaane os for lignende. Himlen maa vide, hvor dette selviske Væsen er bleven Søster til den patriotiske Fru K.! Hun taler aldeles som en tysksindet og finder Fjenden saa «ridderlig». Vi véd jo nok, at hun i sin Enfoldighed ikke mener det saa slemt, men det er irriterende at høre paa, saa maa hun før falde tilbage til sin gamle Flamme, nemlig hendes Gigt og hendes Draaber, Krydderposer o. s. v., som før har været hendes Livs Maal, at bringe det i bedste Orden.

Jeg har ingen Ro til Arbejdet, min Flid er paa Flugt; men jeg haaber at gribe den igjen, denne min trofaste Ven, der har fulgt mig gennem hele Livet, i Glæde som Sorg — thi Arbejde er Lægedom for mangen Vunde.